

Prolog / Epilog

Kadar smo v Tebah,
mislimo, da smo v Kolonu.
Mati je otrok, oče je otrok
in vsi jočejo iz oči slepih.

Kdo sta postavi, ki se vlečeta po poti,
moški, ki se na dekle opira
ali ženska, ki vodi sina?

Ko bi bil on vedel, ko bi bila ona vedela,
se ne bi zgodilo, kar se je.

Ali kaj vidite Antigono –
je niso zadnjič zasliševali,
preveč zaverovano v lastno krepost, da bi skicala obrambo?

Pred tednom dni se je nek oče ustrelil
potem, ko se je hči
ubila z njegovo pištolo.
Mati je ni nehala zibati v gugalniku.

Nekdo je odprl vrata in jih našel.
Priča velikemu padcu, kot v Troji.

Včeraj je prispel nov konj.
Ste ga slišali, kako škriplje, vohate
znoj tistih, ki čakajo v njem?

(Iz zbirke pesmi *Afterimage*, pred izidom, 1995)

Iz kaosa

Nič čudnega, enim je bolj všeč ozek hodnik,
enoposteljna soba, kjer dvomi umirajo
dokler se možnosti, tej neparni roži,
znova ne razcvetejo lica.

Vrata se odpirajo in zapirajo vsak dan
in vsak dan odropotamo proti mestu.

Danes sem videla vsakdanjo človeško bedo:
glava na prsih, noge posute z rožnatimi ranicami,
prsti tesno sklenjeni okoli bele torbice.

Potem so se vrata podzemske odprla in noter
so se vsuli otroci: vagon je bil poln njihove visoke
polomljene viže.

Postajo naprej so se vsi zlili ven;
vagon je bil prazen, resnoben, zrak
miren in čist – ona pa še kar tam.

Zunaj se grm španskega bezga upogiba v veter

in kamorkoli se ozreš
pedsokratični tok
teče skozi avenije
taksijev in radijskih postaj,
z neonom in kromom kronana parada umrljivosti –

kot da smo zveri, ki napredujejo k besedi,
ki se skrha in izgine preden prispemo
do mesta, ki smo ga obljubili zgraditi.

(iz zbirke *Afterimage*, pred izidom, 1995)

Pesem

V visokem poletju sem videla sovo,
ki so ji črvi gomazeli skozi telo;
jeseni sem med svetlimi griči listja
našla ptico z raztrganim telesom.
Hranila sem srnjad in pustila kruh
pasti na tla v prah,
ko je zima strdila skorjo zemlje;
v travi, ob najmanjši roši pomladi,
sem našla njihovo rogovje.

Vsak dan sem se zbujala z radostjo in grozo
k snidenju z neznanim, zaupnim prijateljem,
tihim, igrivim, vreščavim, svetim;
vsak dan sem se zbujala z radostjo in grozo
k preučevanju obraza z očmi in rokami,
kmalu je bil to moj zasebni študij;
z radostjo in grozo si polnimo dneve,
v radosti in grozi nam pojo usta:
z zemljo smo zvezani v ljubezni in smrti.

(iz zbirke *Temples and Fields*, 1988)

Poslovenila Mia Dintinjana

Phillis Levin (ZDA): pesnica, profesorica angleščine na University of Maryland. Njena poezija je bila objavljena v publikacijah: *The Best American Poetry* 1989, *Poets for Life*, *The Atlantic*, *The Nation*, *The New Yorker*, itd. Zbirka poezije *Templji in polja* (1988). V oktobru 1995 bo izšla njena druga zbirka poezije, *The Afterimage*.